

NO SÉ SI SERA FELIÇ

BORRASCA

Havia complert el seu somni, no sé si era feliç, però sabia que el món acabava en l'altra casa, tots els recovecos de la migdiada em donaven el seu recer i els seus fantasmes.

El meu pare era tan savi com un llibre, la meva mare era l'auxili de les meves mans, el meu coixí era el meu amant i el meu enemic, en les confuses nits de l'estiu.

No sé si era feliç, però bastava un tros de blau en el matí, una promesa a canvi d'una nota o escapolar-se a través de la finestra.

No sé si era feliç, però què lluny... No sé si era feliç, però quina llàstima.

Adéu, armari, adéu!

obgalacant

Setembre de 2005

No era la calor allò que m'ofegava, sinó allò que durant tants anys havia ocultat a tothom: la meua orientació sexual. Després d'amagar, durant els primers anys de joventut, que sentia atracció pels xics, de negar-me la possibilitat d'amar i de ser amat i de refugiar-me en els estudis com l'única escapatòria per no fer front a la meua veritat, vaig pensar que ja n'hi havia prou. Volia dir-ho a tota la gent que estimava i que m'estimava, però no m'atrevia a fer-ho. Van ser mesos de nerviosisme, intranquil·litat, malestar, ofegament, desassossec, patiment...

29 de desembre de 2005

Després d'un sopar amb amigues, durant la sobretaula, em van preguntar si em passava res, ja que, segons deien, últimament em trobaven molt trist i seriós. De seguida em vaig vindre avall. Em vaig posar molt nerviós i vaig començar a balbotejar com els xiquets. «Vull fondre'm», vaig pensar, però ràpidament em van donar un colp de mà. Digueren que no podien suportar més veure'm patir tant, que no pagava la pena, que la vida eren dos dies i que calia gaudir-la, i un sens fi de coses més que, vertaderament, em van aborronar. Que ho sabien i que no passava absolutament res. «Ets com ets i punt; a qui li agrada, bé, i a qui no, també», sentenciaren. Que allò que havia de fer era acceptar-ho, acceptar-me, i bona nit cresol. Vaig romandre callat mentre continuaven dient-me les coses més boniques que mai m'han dit des de l'amistat i l'estima. Verbalitzar els meus sentiments era totalment impossible en aquell moment. Havia emmudit. Però qui calla consent. Sense adonar-me'n, sense badar boca, en silenci, acabava d'eixir de l'armari.

Aquella va ser una nit màgica, especial, única i irrepètible, la nit en què vaig decidir revelar el meu secret, posar un punt i a part en ma vida i fer un pas endavant. Aquella nit marcà un abans i un després en mi. Inaugurava així el meu segon aniversari, el meu gai aniversari.

29 de desembre de 2012

No és fàcil eixir de l'armari. No ho és. Però, potser, tampoc és tan difícil. Això sí, ningú podrà fer-ho per tu. Per tant, no ho dubtes: fes el pas i obri'n les portes de bat a bat. Veuràs com paga la pena. Sentiràs calma, pau, benestar, llibertat... i molta, molta felicitat. Seràs tu mateix. I crida ben fort: «Adéu, armari, adéu!»

MISSATGES AMAGATS

Alias 1

Ella vivia a una sopa de lletres; navegava envoltada de vocals, practicava natació al mig de la “b” y la “v”, buscant definicions y jugant amb els idiomes. Un dia, li va picar la curiositat y va voler donar-li la volta al STOP, ¿y què va trobar? Doncs que semblava que havia de parar perquè alguna cosa l’impedia el pas, però, en realitat, solament havia de veure l’altra cara de la realitat per descobrir un missatge: POTS. Per això, el dia que va conèixer a MAI, mai va escoltar en aquell nom la paraula NUNCA.